

LBRIS

We know
books

H. C. Andersen

Degețica

DEGEȚICA	5
CRĂIASA ZĂPEZII	28
Prima poveste	28
A doua poveste.....	31
A treia poveste	40
A patra poveste	54
A cincea poveste	66
A șasea poveste	74
A șaptea poveste.....	79
CUFĂRUL ZBURĂTOR.....	87
HAINELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI	96
LEBEDELE.....	104
RĂȚUȘCA CEA URÂTĂ	132
FETIȚA CU CHIBRITURILE	151
PRIVIGHETOAREA.....	156

A fost odată o femeie care dorea foarte mult să aibă și ea un copilăș, dar nu știa de unde să-l ia. Atunci s-a dus la o bătrână vrăjitoare și-i spuse:

– Mi-aș dori tare mult să am și eu un copilăș. Nu poți să-mi spui unde aș putea să îl găsesc?

– Oh! Nimic mai ușor! Îi răspunse vrăjitoarea. Uite, ia bobul acesta de orz. Dar să știi că nu e orz obișnuit, care crește pe câmpii și pe care țăranii îl dau de mâncare găinilor. Pune-l într-un ghiveci de flori și vei vedea ce se va întâmpla.

– Mulțumesc! a spus femeia.

Și-i dădu vrăjitoarei doisprezece șilingi, drept plată pentru sămânța fermecată. Apoi s-a dus acasă, a plantat bobul de orz și, în scurtă vreme, a răsărit o floare mare și frumoasă, care semăna cu o lalea, dar petalele stăteau închise, de parcă ar fi fost încă boboc.

– Ce floare frumoasă! se minună femeia.

Și începu să-i sărute petalele roșii și galbene și, în acel moment, floarea s-a deschis cu un pocnet. Era chiar o lalea, doar că, înăuntrul ei, pe pistilul verde ședea ca pe un scăunel catifelat o fetiță micuță, delicată și drăgălașă, care nu era mai mare decât un deget. De aceea i-a pus numele Degetica.

Femeia îi făcu un leagăn dintr-o coajă de nucă,

pe care o lăcui, o salteluță din petale albastre și viorii de toporași și o plăpumioară din petale de trandafir. Acolo dormea fetița noaptea, iar în timpul zilei se juca pe masă, unde femeia așezase o farfurie plină cu apă și pe care o ornase de jur împrejur cu o coroniță de flori cu tulpinițele în apă. La suprafața apei plutea o petală mare de lelea, pe care Degețica fu așezată ca într-o bărcuță, cu care se plimba de la o margine la alta a farfuriei, având drept vâsle două fire de păr de cal alb. Era, într-adevăr, o priveliște încântătoare. Și, pe deasupra, știa și să cânte, iar vocea ei era atât de suavă și drăgălașă, cum nu s-a mai auzit niciodată până atunci.

Într-o noapte, pe când dormea în pătuțul ei, intră în odaie, printr-o spărtură în geamul ferestrei, o broască mare, urâtă și umedă. Sări chiar pe masa unde era culcată și dormea Degețica, acoperită cu plăpumioara din petale roșii de trandafir.

„Ar fi o nevastă perfectă pentru băiatul meu!“ – își spuse broasca și, luând coaja de nucă în care dormea Degețica, sări cu ea în grădină, prin spărtura din fereastră.

În apropierea grădinii curgea un râu mare și lat, al cărui mal era noroiOS și mlăștinos. Aici locuia broasca împreună cu feciorul ei. Brr! Urât mai era, era chiar mai urât decât maică-sa.

– Oac! Oac! Oaaac!

LIBRIS
Asta-i tot ce putu el să spună când o văzu pe fetița drăguță din coaja ei de nucă.

– Nu vorbi atât de tare, că ai s-o trezești! spuse bătrâna broască. Ar putea fugi, că-i ușoară ca puful de lebădă! Hai s-o punem pe una din frunzele de nufăr ce plutesc pe râu! La cât este de mică și de ușoară, va fi pentru ea ca o insulă; de-acolo n-o să poată fugi, iar între timp, noi să dăm fuga și să pregătim în noroi odaia cea frumoasă unde o să locuiți după ce vă veți căsători.

În râu creșteau o mulțime de nuferi cu frunze verzi și late, ce păreau că plutesc pe suprafața apei. Frunza cea mai mare dintre toate era cea mai îndepărtată de țărm. Broasca cea bătrână înotă până acolo și așeză pe frunză coaja de nucă în care era Degețica, încă adormită.

Biata fetiță, când s-a trezit în zorii dimineții și când a văzut unde se afla, a început să plângă amarnic, căci de jur împrejurul frunzei celei mari și verzi nu era altceva decât apă, astfel că nu știa cum putea să ajungă la mal.

În acest timp, broasca bătrână stătea în mlaștină și dădea zor la împodobitul odăii cu păpurică și cu flori galbene de nenufar, căci trebuia să arate cât mai frumoasă și elegantă, ca să fie pe placul viitoarei sale nurori. Apoi, împreună cu fiul ei cel urât, înotă până la frunza pe care era Degețica. Aveau de gând să-i ia pătucul cel frumos și să-l ducă în odaia miresei, ca

LBRIS

We know
books

Broasca s-a înclinat adânc în apă dinaintea fetei și i-a spus:

– Iată-l pe fiul meu! El va fi soțul tău și veți trăi amândoi acolo, jos, în mâl, într-o locuință foarte elegantă.

– Oac! Oac! Oaaac!

Asta-i tot ce putu să spună fiul broaștei.

Au luat pătuțul cel frumos și au plecat cu el, iar Degețica rămase singură pe frunza verde, plângând pentru că nu putea suporta nici măcar gândul de a locui în mlaștină, împreună cu broasca aceea bătrână, darămite să se mai și mărite cu broscoiul cel urât. Peștișorii care înotau în lac, prin preajma frunzei, o văzuseră pe broască și auziseră ceea ce spusese ea. De aceea scoaseră cu toții capul din apă, s-o vadă și ei pe fetiță. De îndată ce au zărit-o, o găsiră atât de fermecătoare și le părea atât de rău că va fi nevoită să meargă și să trăiască în mâl, împreună cu broaștele alea urâte. „Nu! Asta nu trebuie să se întâmple!”, așa că s-au adunat cu toții în apă, în jurul lujerului care susținea frunza, l-au ros cu dințișorii lor aproape de la baza ei, astfel că frunza se desprinse și începu să plutească lin la vale pe întinsul apei, purtând-o pe Degețica până hăt departe, atât de departe, încât broasca nu avea cum s-o mai ajungă.

CRĂIASA ZĂPEZII

Cea dintâi povestire

În care este vorba despre o oglindă și despre cioburile ei

Iată. Să începem povestea și, când vom ajunge la sfârșitul ei, vom ști mai mult decât acum. Era odată un vrăjitor răutăcios, unul dintre cei mai răi; era chiar întruchiparea diavolului.

Într-o zi, el era într-o foarte bună dispoziție: a făcut o oglindă a cărei particularitate era că, dacă Binele și Frumosul se reflectau în ea, aproape că nici nu se vedeau; în schimb, tot ceea ce nu valora nimic și tot ce era urât apărea limpede în oglindă și se urâtea și mai mult. Cele mai frumoase peisaje deveneau parcă spanac fiert și cei mai drăguți oameni păreau urăcioși sau țineau capul în jos, n-aveau pânțece, iar obrajii lor erau atât de schimonosiți, încât păreau de nerecunoscut; și dacă, de pildă, cineva care avea o aluniță se privea în oglindă, aceasta creștea și îi acoperea tot obrazul, nasul și gura, ca o pată neagră. Dracul socotea că asta e foarte nostim și amuzant.

Când îi trecea cuiva prin minte vreun gând bun și pios, în oglindă se vedea un rânjet, iar diavolul se bucura de ingenioasa lui născocire.

LBRIS

We know
books

